

Največji zaklad.

Spisal M. Pintarjev.

ospod Janko je sedaj trgovec; s pridnostjo in varčnostjo si je pridobil lepo imetje. V svoji trgovini prodaja tudi šolske potrebščine. Šolski otroci hodijo k njemu kaj radi kupovat in kaj bi tudi ne, vsem je dobro znano, da ima jako rad otroke. Po končani šoli pridrvi k njemu cela kopa otrok; kupčija se prične ter rožiči grizejo. Rožiče, sladke rožiče imajo otroci tako radi; zdijo se jim še slajši, ker so jih dobili zastonj. Med delom ima gospod Janko za vsakega kako prijazno besedo. S smehljajočim obrazom vpraša tega, če je bil kaj vprašan in če je kaj dobro odgovarjal v šoli; drugega pokara, ko je zvedel, da je hud nagajivec; tretjega zopet hvali zaradi pridnosti in ubogljivosti. Ubogim otrokom je on dobrotnik; šolske potrebščine jim daje kar brezplačno, to pa le, če so pridni, ubogljivi in lepega vedenja. Več malo-pridnežev je že z lepo besedo in darovi spravil na pravo pot.

Čudna se mi je zdela njegova nenavadna darežljivost in ljubezen do otrok. Nekega večera sva sedela pred njegovo hišo. Pogovarjala sva se o raznih rečeh, medtem ga povprašam: „Povejte mi no, gospod Janko, zakaj imate tako radi otroke?“

„Kaj bi jih ne imel! Vsakokrat, ko jih vidim v svoji prodajalnici, se spominjam svojih mladih let! Že v zgodnji mladosti so mi umrli starši. Velik siromak sem bil; nisem imel drugega kakor odprto cesto pred seboj in za seboj. Osem let star sem bil že ovčji pastir pri kmetu, ki me je pridno pošiljal v bližnjo šolo. Večkrat mi je rekel: „Zvedel sem, da imaš dobro glavico, hodi rad v šolo in uči se pridno, ker znanje in pamet sta za vsakega človeka največji zaklad na svetu!“ Takrat sem bil še neveden, otročji in neumen, nisem še dobro razumel besedi svojega dobrega gospodarja, namestnika umrlih staršev, vendar njegove besede sem si zapomnil prav dobro. Učenje v šoli mi ni delalo prav nobenih preglavic, izlahka sem se naučil vsega. Povedati vam ne morem, kako sem bil vesel, zadovoljen in hvaležen, ko mi je podaril moj gospod učitelj novo pero, svinčnik ali celo knjigo, rekoč: „Na, uboga sirota, le tako naprej! Bodi vedno priden in pаметen!“ Po končani šolski dobi sem bil še dve leti pri svojem dobrotniku, potem sem se preselil v bližnji trg; pri gospodu Zoranu sem služil za vo-larja. Dela in opravljanje sem imel vedno dovolj le doma, na polje in v gozd sem šel malokdaj. Večkrat je imel moj gospod premnogo opravka v prodajalnici; ni mogel v hitrici postreči obilim ljudem; prostovoljno sem priskočil na pomoč in mu pomagal prodajati, kar je bilo zame umljivo in mogoče. Prikupil sem se mu s tem. Ko je videl, da sem v pisavi in računstvu dovolj spreten, me je obdržal v prodajalnici, dokler se nisem dobro naučil vseh potrebnih kupčijskih zadev. Imel me je rad. Dobival sem lepo mesečno plačo, prihranil sem polagoma nekaj denarja, da sem s tem in s

pomočjo svojega gospodarja začel tukaj kupčijo na svojo roko. Jaz ne bi bil nikdar to, kar sem sedaj, ako bi se ne izvežbal v mladih letih v šoli tako dobro v branju, pisanju in računstvu. Sedaj razvidim, kaka velika dobrota so te znanosti za človeka. Sedaj tudi razumem nauk svojega dobrotnika, da sta znanje in prava pamet za vsakega človeka največji zaklad. Dobri ljudje so podpirali mene siroto. Dajali so mi dobre svete in nauke ter delili mi dobrote. Isto delam sedaj tudi jaz, da se na ta način izkažem hvaležnega svojim dobrotnikom.“

Darčkov nos.

Spisal. L. Černej.

aš Darček ima nosek. Seveda! Saj je človek, četudi majhen. Če ga vprašaš: „Darček, kje imaš nosek?“ položi smehljaje kazalec na konec nosa. Ako pa kdo reče: „Darček nima noska!“ ga prime s kazalcem in palcem ter pozvoni z njim, da ni nobenega dvoma.

Darček ima torej nosek. To je prav. Da pa rad svoj nosek povsod vtika in vsako reč povohla, to časih

— ni prav.

Na oknu je stal popernik,* veste tak kovinast, ki ima zgoraj luknjice, da se lahko potrosi. Ta popernik je Darčka silno mikal. Iztegoval in iztegoval se je tako dolgo, da ga je dobil v roke. Toda majhni raziskovalec ni zadovoljen, da bi si ogledal kako reč le odzunaj, posebno tako, ki je prepričan o nji, da se more dati odpreti.

Preden je mogla mama zabraniti, je potegnil z vso močjo dveletnega junaka pokrovček z vratu. V tistem hipu je hotel zavpiti, pa mu je zaprlo sapo. Nos, ustnici in posebno obleka — vse je bilo polno popra. Četudi sta bila mati in oče takoj na pomoč, je začel kihati in kihal je tako hitro in tako dolgo, da ga sestrici nista mogli dohajati s svojim: „Bogec pomagaj!“

In bilo je res, da Bog pomagaj! Iz oči so siromaku lile solze in v vratu ga je davilo, da še kričati ni mogel. In to je hudo! Po vodi mu je malo odleglo. Hotel je piti in le piti. Počasi je prenehal tudi kihati.

Tedaj ga je vprašala starejša sestra: „Darček, ali še imaš nosek?“ Toda takrat se Darček ni prijel zanj, temveč nevoljno je rekel: „A!“ ter se obrnil v stran.

* Posodica za poper.

